

det var i Forvejen. At dette skulde være særlig demokratisk, er mig fuldkommen uforstaaeligt. Jeg kan ikke sige andet, end at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm), naar dette Tings Standpunkt, saaledes som han nu fremdrog, altid har været Medsættelse og Indkomstskat, staar mere i Overensstemmelse med, hvad der, saa vidt jeg veed, har været gammel Venstrepolitik, end de ærede Forslagsstillere staa. Derfor forstod jeg ikke rigtig deres Standpunkt, og jeg forstaaer det endnu ikke, da der ikke fra den højtærede Finansministers Side er fremkommet nogen som helst Anthyndning af, at han vil fravige sit gamle Standpunkt i Toldsjagen, og at han vil tage Hensyn til demokratisk Ønsker overhovedet i Statspørgsmaalet. Jeg kunde jo forstaa, at Medlemmer, hvis der i saa Henseende havde foreligget tydelige og klare Udtalelser, kunde være blevne saa rørte, at de i den Anledning vilde give Nl. Men noget saadant er, mig bekendt, ikke forekommet. Dværtimod har den ærede Finansminister mere og mere stærket sit Standpunkt paa det Punkt. At der i hans Optraeden i dette Spørgsmaal skulde være tilstrækkelig Grund for Venstremænd til at ubvide de indirekte Skatters Omraade paa tværs af alt, hvad der indtil Dato har været regnet for Demokrati, forekommer mig en lille bitte Smule mærkeligt. Det forekommer mig, at den Over, der heri har lagt sig for Dagen, er noget mere stærk, end det fra et Venstrestandpunkt var ønskeligt, ja, jeg maa sige, end det fra et Venstrestandpunkt var tænkeligt, at man kunde vente sig.

Det næste, jeg spurgte mig om, var: Hvor er Krigsskatten bleven af? Hvad er der gjort ved Krigsskatten? Hvorfor er der ikke Tale om Krigsskatten, herten i Loven eller i Motiverne eller i de Udtalelser, der ere fremkomne ved denne Lovs Indbringelse. Der var en Gang her i Landet for meget, meget lang Tid siden, hvor det var Venstrepolitik at sige: Krigsskatten er en Skat, der med storlig Uret hviler paa den ubemidlede Befolkning i Landet og en Skat, som i Virkeligheden er opretholdt paa tværs af Uretlighed i Politik. Det blev den Gang ogsaa fremhævet fra Venstremænds Side, at Krigen i 1864 havde haft en mærkelig Virkning, idet den havde haft den Virkning, at der blev lagt en Formueskat paa de velhavende og en Skat paa Livsfornødenhederne paa de fattige. Men de velhavende forvandt hurtigt Krigsskatten og mistede som Følge deraf ogsaa deres Formueskat; men de fattige forvandt ingenlunde Krigsskatten og som Følge deraf bære de denne Krigsskat den

Dag i Dag og komme til at bære den i en Narrække. Det var noget, man den Gang sagde om denne Ting. Men hvorledes denne Krigsskat sporløst er forsvunden, hvor de tre Millioner ere bleve af, kunde jeg nok lide at vide; thi det forekommer mig, at naar man, om jeg saa maa sige, begravet et Stykke gammel Venstrepolitik, er det altid snuvt at vide, hvorfor man bærer det til Jorden.

Det næste, jeg tænkte over, da jeg saa dette Lovforslag, var: Hvorledes vil man nu i Fremtiden stille sig i Spørgsmaalet om Kompensation, hvorledes vil det gaa med det Princip, som Venstre altid har været enigt om at bekæmpe? Jeg kan heller ikke sige andet, end at det for mig altid har stillet sig saaledes, at Anerkendelsen af Kompensationssystemet var en ganske overordentlig stor Sejr for den højtærede Finansminister. Kompensationsystemets Anerkendelse vil nemlig komme til at bethyde, at den danske Stat til evige Tider skal have de samme Indtægter som nu. Dertil kommer, at Kompensationsystemets Anerkendelse efter min Opfattelse i Virkeligheden indirekte betynder, at den danske Stat omtrent skal have samme Udgifter til militære Forhold, som den til Dato har haft. Thi Forholdet er simpelt og jævnt hen det, at Krigsskat og Toldskat følges ingenlunde ad her i Landet, og hvad Befolkningen gennem Landets forskellige Toldskatter bære ind i Statskassen, spiser Militærvæsenet stille og blidt, uden at noget af det i Virkeligheden kommer Befolkningen til Gode. Ved at anerkende dette, forekommer det mig, at man indirekte foretager et overordentlig vigtig politisk Skridt, som Regeringen meget vel vil kunne paabe- raabe sig til Fordel for, at faktisk er i det Øjeblik Kompensationen anerkendt gennem Lov fra dette Tings Side som Grundlag for Bestatningsforholdenes Ordning, i Virkeligheden dens Samfundsbetragtning i sin Helhed fuldkommen anerkendt. Og at det skulde være noget, som skulde være særdeles ønskeligt fra et Venstrestandpunkt, synes jeg er vanskeligt at indse. Jeg forstaaer derfor ikke andet og kan ikke se det anderledes, end at dette Forslags Indbringelse og dette Lovforslag i sin Helhed er et Slag til det, som hidtil har været Venstrepolitik, og et Slag til det, som i alt Fald i Teorien er alle demokratiske Partiers Grundsetning.

Der var dernæst en anden Ting, som jeg kom til at tænke paa, da jeg saa dette Lovforslag om at ombytte Sukker med Nl, som i og for sig fra et finansielt Standpunkt kan siges i bedste Tilfælde, og det er endda tvivlsomt, at være Skatteobjekter, som